

José Àngel Carcelén
Tinent d'Alcaldia de Governança i Ciutadania

Programa d'orientació dels equipaments comercials

L'actual economia es desenvolupa necessàriament en oscil·lacions cíclics que alternen la prosperitat, la crisi, la recessió i la reactivació. Davant l'escenari de crisi global existent, les administracions locals implementem una sèrie de mesures per fer front a aquesta situació i que passen per la contenció de la despesa pública. Alhora també procurem que l'impacte sigui el mínim possible per a la ciutadania. Per tant, és necessari preparar-se per a un escenari futur partint de les premisses de la innovació, la investigació, el desenvolupament i la proximitat per estar ben posicionats quan assolim un nou cicle expansiu. En aquesta línia de treball, hem presentat el Programa d'orientació dels equipaments co-

mercial. Les idees principals sobre les quals hem desenvolupat aquest programa han estat:

- Voluntat política de definir un model comercial per a Sant Boi a partir de diverses premisses com són el rigor per elaborar una diagnosi precisa de la situació actual, el consens per incorporar la participació de tots els agents implicats, visió integral del model comercial i perspectives de futur.
- Comerç de proximitat amb característiques concretes i comerç de centralitat. No totes les zones comercials requereixen el mateix tractament. Apostem per una zona de centralitat comercial que bàsicament coincideix entre els mercats municipals i una zona de proximitat que podríem definir

amb els carrers majors dels barris, amb altre tipus de tractament i amb altre tipus de necessitats.

- Quant a la demanda, l'objectiu principal és mantenir o incrementar, si escau, la compra de productes quotidians alimentaris. Però sobretot minorar l'evasió de despesa en complements per a la llar i la persona, ja que molta gent encara surt fora de Sant Boi per comprar roba, calçat, mobles...

- Manteniment d'itineraris que permetin la continuïtat comercial, donant-li un tractament a l'espai urbà que faciliti el passeig. Dotar d'una xarxa d'aparcaments i rotació a la via pública que doni accessibilitat al comerç de centralitat i subcentralitat (Vinyets i Marianao).

Marta Pedrosa i Varela
Regidora

La tornada a l'escola: nous reptes

Qualsevol aportació en el tema de l'ensenyament requereix preguntar-nos, d'una manera bastant simple, on som actualment i cap a on volem anar.

La tasca d'educar els fills correspon de forma no delegable als pares. Naturalment pot haver-hi casos que per raons diverses aquesta responsabilitat no es pot o no es vol exercir i la societat a través de l'Administració pública se'n farà càrrec. Però, moltes vegades, els mestres i professors es troben amb comeses que no els corresponen en absolut. Sens dubte, però, la millor combinació és la de l'acord i complicitat entre les escoles i les famílies. Certs hàbits de comportament desitjables, el respecte, l'honestedat, la

veritat, són valors que molt possiblement es poden inculcar en els infants de molt petits si els discursos del món adult que els rodeja (família i escola, principalment) van alineats.

A veure quin dia des del món polític es deixa de fer servir l'ensenyament per a finalitats partidistes o ideològiques. Demanem un pacte entre totes les forces polítiques per tal de donar estabilitat i bases sòlides al sistema d'ensenyament, i que aquest pugui arribar a ser tan bo com els seus professionals. Aquest consens ha de preveure la no-utilització d'aquest camp per a finalitats partidistes-polítiques-ideològiques o de lluita electoralista de mirada curta. És perdrà una gran

oportunitat si el tripartit tira endavant la Llei d'educació oblidant el consens al qual s'havia d'arribar i que s'ha trencat de forma unilateral. Certament encara estem lluny de l'ensenyament gratuït malgrat sigui això el que ens volen vendre algunes formacions polítiques, ja que els llibres de text, activitats complementàries més o menys obligatòries i altres extras fan que l'educació continuï essent un capítol més de les despeses familiars. De ben segur al proper 24è Congrés Nacional d'UDC que se celebrarà aquest mes d'octubre es tractarà aquest tema i d'altres d'actuals com a compromís per donar resposta als problemes reals propers al ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Miquel Àngel Merino
Portaveu

Qui pagarà els plats trencats?

Durant l'última dècada la nostra economia s'ha basat en els fràgils pilars de la construcció i el consum intern, que s'han enfonsat amb la primera sotragada del sistema financer internacional, més conegut com a globalització, de la qual ara ningú dels qui la defensaven com a solució als nostres problemes s'atreveix a parlar.

La bonança econòmica que hem viscut aquests anys només ha servit perquè alguns siguin més rics del que eren i no s'ha produït una distribució equitativa de la riquesa ni una millora en les condicions de treball; en canvi, s'ha originat un augment en les desigualtats socials (segons l'Institut Nacional d'Estadística el 20% de la població està per sota del llindar del risc de pobresa).

Davant d'aquesta situació el govern del PSOE no s'atreveix a abordar el pro-

blema estructural de l'economia, tan dependent d'aquests sectors fràgils, i ha apostat per una política de xecs i no de drets que suposin un veritable gir social i ambiental.

Necessitem solucions estructurals per a un model productiu sòlid que aposti per inversions públiques en innovació, defensa i el teixit industrial, fomenti les noves ocupacions, l'obra pública d'infraestructures per al transport públic, inverteixi en educació, formació professional i reciclatge, i assoleixi un salari mínim de 1.000 euros que també inclogui les pensions mínimes.

Finalment ve el senyor Solbes (tresorer major del regne) i ens planteja uns pressupostos que no garanteixen la despesa social ni el canvi productiu. A més, posposa el debat sobre la reforma fiscal tant necessària

per evitar l'ofegament financer en què ens troben els ajuntaments que està provocant una veritable asfíxia pressupostària que farà molt difícil respondre a totes les necessitats que té la ciutadania, sobretot les persones amb menys recursos. Recordem que des de l'administració més propera a la ciutadania atencem moltes demandes que corresponen a altres administracions i que no estan finançades.

En època de crisi cal invertir en els més desfavorits amb un pressupost més social que mai, aquestes haurien de ser les prioritats per a un govern d'esquerra, és a dir, per fer polítiques econòmiques de dretes ja tenim el PP.

Com sempre els treballadors i les treballadores haurem de pagar la crisi.
ICV-EUIA@santboi.cat

Enric Garcia i Gallego
Regidor president del barri Centre

Junts pel finançament!

Fa massa temps que les continuades ingerències provinents dels governs espanyols, així com la manca de respecte per les decisions preses pel poble català i el constant menysteniment dels acords presos per les nostres institucions fan necessària ara més que mai una resposta des de la unitat social i política.

La impossibilitat de garantir un sistema de finançament just i adequat que asseguri el ple desenvolupament del país és més que evident. Com a conseqüència es produeix una manca d'infraestructures a l'altura de les nostres necessitats, així com la impossibilitat de gaudir de

polítiques socials adequades a la nova realitat social.

Des d'una perspectiva estrictament democràtica no es pot entendre, sota cap supòsit, que la veu sobirana de la societat catalana i de les seves institucions es vegi sotmesa a imposicions alienes autoproclamades com a superiors des d'un punt de vista jurídicolegal, i que aquestes dictaminin discrecionalment al marge de la voluntat popular.

No pot continuar la laminació de competències en matèries ja traspassades. No pot ser que sense tenir competències els governs espanyols, siguin del color polític que siguin, vagin

perpetuant uns ministeris com són: Sanitat, Habitatge, Igualtat, Cultura.

Esquerra fa una crida a la societat civil, als sectors empresarials, als col·legis professionals, a les organitzacions polítiques i institucions i a la ciutadania en general per crear i ampliar la unitat de país que ens permeti assolir un bon sistema de finançament i permeti garantir el progrés social i laboral, la llengua i la cultura, el medi ambient, les polítiques de gènere, l'educació, la salut, l'habitatge, en definitiva el progrés econòmic i social de Catalunya i tota la seva gent.

Marina Lozano Illescas
Regidora

Una Diada sense respectar la Constitució

La Diada de l'Onze de Setembre és la nostra festa, la festa de tots els catalans, també dels catalans que ens sentim espanyols.

Des del Partit Popular de Sant Boi vivim la Diada des de la perspectiva del segle XXI. Volem una Catalunya amb empena, moderna, que tingui capacitat de lideratge econòmic, social i cultural a Espanya i al nostre entorn europeu. Volem mirar al futur amb projectes, idees i amb la voluntat de treballar per solucionar els problemes reals dels catalans i els santboians. Volem que aquesta festa reflecteixi la pluralitat de Catalunya i que tots els catalans i catalanes puguem

sentir la festa com a pròpia.

Malauradament, any rere any, des de visions nacionalistes i independentistes es vol reduir la Diada a una manifestació del seu ideari ideològic i polític. Així s'allunya de molts ciutadans aquesta celebració que hauria de ser de tots. Enguany, aquest pas més consisteix en la decisió del nostre alcalde de vincular la Diada a una bandera catalana amb la qual només s'identifiquen uns quants i no la immensa majoria dels santboians, que ens sentim catalans i a la vegada espanyols. Per això, el Partit Popular de Sant Boi no va participar en cap acte organitzat en aquesta jornada.

Demanen respecte per la llei de banderes, una llei que les institucions tenen el deure de complir. Per tot això, des del Partit Popular de Sant Boi reivindicuem que la Diada és la nostra festa, la de tots els catalans, catalans que ens sentim espanyols i que no estem disposats que aquest patrimoni comú vulgui ser administrat només per uns. Volem que totes les catalanes i catalans puguin participar cívicament d'una festa de tots i per a tots. La nostra festa i les nostres tradicions no poden ser objecte d'utilització partidista i per això volem una Catalunya integradora, constructiva i amb vocació de futur.

Manuel Rojas Gil
Portaveu

La diada

Un año más, el 11 de septiembre, se celebró la Diada de Cataluña con las habituales ofrendas florales en la tumba de Rafael Casanova, coseller en Cap en 1714. Fecha que solo tiene significado político para el nacionalismo catalán.

Por qué, de nuevo, El Nacionalismo Catalán, manipula la historia. Rafael Casanova, siempre se manifestó español y exclamó ¡Viva España! cuando fue herido por el enemigo.

Durante el asedio a Barcelona por las tropas borbónicas, promulgó un bando que hizo colgar por todos los rincones de la ciudad, que textualmente, decía:

“Señores, hijos y hermanos: hoy es el día que se han de acordar del valor y gloriosas acciones que en todos tiempos ha ejecutado nuestra nación. No diga la

malicia o la envidia que no somos dignos de ser catalanes e hijos legítimos de nuestros mayores. Por nosotros y por la Nación Española peleamos. Hoy es el día de morir o vencer. Y no será la primera vez que con gloria inmortal fuera poblada de nuevo esta ciudad defendiendo su rey, la fe de su religión y sus privilegios.” Cada cual elige sus mitos o sus héroes, tiene ese derecho que yo respeto pero que no comparto.

Pedimos que la Diada de Cataluña se celebre el día 23 de abril, festividad de Sant Jordi, fecha con la que todos los ciudadanos de esta comunidad nos sentimos identificados y que no sea utilizada de forma partidista; marcada siempre por las reivindicaciones independentistas que la mayoría de los

catalanes de nacimiento o de adopción no deseamos.

Y vivir para ver. La Casa de Andalucía de Sant Boi apoya la convocatoria de manifestación a favor de la independencia; no sé si con el acuerdo de todos sus socios o solo de sus dirigentes.

Algunos ciudadanos venidos de cualquier punto de España apoyan con sus votos a partidos que luchan por la secesión, que destinan muchos recursos, tiempo y trabajo a sus reivindicaciones, desatendiendo las verdaderas necesidades de la población. Qué paradoja, se abren embajadas de lujo para los hermanísimos y colegios en barracones para los escolares.

Estamos en ciudadanos.santboi@gmail.com